

РЕШЕНИЕ

№ 4078

гр. София, 18.06.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.05.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Антони Йорданов

при участието на секретаря Гургана Дончева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3978** по описа за **2018** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], подадена чрез адв.Д., срещу решение от 13.03.2018г., постановено по НАХД №11888/2017г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 101 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-003443/28.04.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. – [населено място], с което на касатора, на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за извършено нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ. В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Посочва се, че изискванията за времето за управление, прекъсване и почивка при извършване на превоз на пътници с автобусите на [фирма] на територията на [населено място] се регламентират не от Кодекса на труда, а от приетата въз основа на Закона за автомобилните превози и Регламент /ЕО/ №561/2006г. Наредба №Н-3 от 07.04.2009г., поради това в настоящия случай контролните органи на Дирекция „Инспекция по труда“ към ГИТ не са притежавали необходимата компетентност да

извършват проверки, респ. да съставят актове за установяване на нарушение и да издават наказателно постановление. Твърди се, че първоинстанционният съд е приложил обща правна уредба, без да взема предвид, че установените по делото фактически обстоятелства са регламентирани в специални нормативни разпоредби, а именно ЗАвТП, Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета, Наредба № Н-3 от 7 април 2009 г. за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕС) № 165/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014 г. Искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Твърди и се наличието на маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. Претендират се направените по делото разноси.

В съдебно заседание касаторът [фирма], чрез адв.Д. и в представена от нея писмена защита, поддържа жалбата.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], р.пр., не изпраща представител в съд.з. и не ангажира становище по делото.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, XI касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

От фактическа страна СРС е установил следното: В периода от 15.02.2017 г. до 30.03.2017 г. служители на Главна инспекция по труда – [населено място] осъществили проверка за спазване на трудовото законодателство на [фирма] в обект – поделение „М.“. По време на проверката служителите на ГИТ установили, че работодателят, в лицето на дружеството-касатор, не е осигурил непрекъснатата седмична почивка в размер на не по-малко от 36 часа на лицето А. Т. В. в периода 17.10.2016 г. до 23.10.2016 г. Последният заемал длъжността „шофьор на автобус“. Констатирано било, че съгласно вътрешния правилник за трудовия ред, работното време на шофьорите се изчислява сумарно за период от един месец и се разпределя съгласно месечния график и дневния наряд. При преглед на работния дневник за месец октомври 2016 г. било установено, че лицето В. е полагало труд от 17.10.2016 г. до 23.10.2016 г., включително, като не му е била осигурена непрекъснатата седмична почивка от поне 36 часа при сумарно отчитане на работното време. За извършеното нарушение бил съставен акт за установяване на нарушението (АУАН), въз основа на който било издадено и наказателното постановление (НП). Деянието било квалифицирано като нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ. По делото няма спор относно така установените факти.

При така констатираното, СРС е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издаденото НП, като издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на установения ред и приложимите материално правни разпоредби.

Решението на въззивния съд е валидно и допустимо. По съответствието му с материалния закон съдът съобрази следното:

Според разпоредбата на чл.153, ал.2 КТ при сумирано изчисляване на работното

време непрекъснатата седмична почивка е не по-малко от 36 часа, като нарушението на посоченото изискване кореспондира със санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 1 КТ, съгласно която работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева.

Регламентацията на времето за управление на превозното средство, прекъсване и време за почивка в сферата на транспорта, обаче, е включена в множество нормативни актове от различна степен, като в своята цялост този комплекс от правни норми се явява специален по отношение на въведения с разпоредбите на Кодекса на труда ред за установяване на работно време и почивки по трудови правоотношения.

В Закона за автомобилните превози (ЗАвтП) е включена Глава втора, наименована “Време за управление на превозното средство, прекъсване и време за почивка. Ограничаване на скоростта”. Съгласно чл. 78, ал. 1, т. 1 от Глава шеста на ЗАвтП, при извършването на превози на пътници с автобуси и превози на товари с автомобили, които самостоятелно или в състав от пътни превозни средства имат допустима максимална маса над 3,5 тона, лицата, осъществяващи превози за собствена сметка, превозвачите и водачите спазват изискванията на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на регламенти (ЕИО) № 3821 и (ЕО) № 2135 на Съвета и за отмяна на регламент (ЕИО) № 3820 на Съвета (Регламент 561/2006). От своя страна чл. 3, б. „а” от Регламент 561/2006 изключва от приложното му поле автомобилния превоз с превозни средства, използвани по редовни линии, когато маршрутът на въпросната линия не надвишава 50 км, като т. 24 от Преамбюла на този регламент прехвърля правомощието да уредят тези отношения на държавите-членки със задължение да осигурят достатъчна защита по отношение на допустимото време за управление и задължителните почивки в работно време и извън него. На базата на тази делегация на правомощия законът – ЗАвтП в чл.78, ал.4 във вр. с чл. 89, ал. 1 е определил компетентния орган за Република България, който да уреди тези правоотношения, а именно - Министерът на транспорта, информационните технологии и съобщенията. На това основание е издадена Наредба № Н-3 от 7.04.2009 г. за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕС) № 165/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014 г. относно тахографите в автомобилния транспорт, за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3821/85 на Съвета относно контролните уреди за регистриране на данните за движението при автомобилен транспорт и за изменение на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт и за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на Регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета. В чл. 1, т. 1 от Наредбата се посочва, че същата се прилага относно времето на управление, прекъсванията и почивките на водачите при извършване на превози с превозни средства, посочени в чл. 3, буква "а" от Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. - превозни средства, използвани по редовни линии, когато маршрутът на въпросната

линия не надвишава 50 километра Съгласно чл. 7 от същата наредба, максимум след шест 24-часови периода от края на предходната седмична почивка водачът на такова превозно средство ползва нова седмична почивка от най-малко 24 последователни часа.

При съвкупния анализ на посочените правни норми се налага изводът, че времето за управление, прекъсванията и времето за почивка на лицата, извършващи превози с автобуси е уредено в специални норми, изключващи приложението на общите такива по Кодекса на труда, включително относно сумарното изчисляване на работното време. В този смисъл приложението на Кодекса на труда като общ нормативен акт е изключено в сферата на транспорта, относно времето за почивка на шофьорите, изначално с разпоредбите на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. и на Закона за автомобилните превози, които съдържат специалните норми в това отношение. Т.е. наказаното дружество обективно не може да осъществи състава на нарушение по чл. 152 от КТ, доколкото тази норма е неприложима за описаните в АУАН и НП обществени отношения.

С оглед горното съдът намира, че СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено, както и потвърденото с него наказателното постановление.

Относно претендираните от ответника съдебни разноски за адвокатско възнаграждение, съдът като взе предвид Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г. по тълкувателно дело № 7/2008 г. на Общото събрание на колегиите при ВАС на РБ, с което е прието, че административните съдилища не присъждат разноски в производството по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по административно наказателни дела, както и районните съдилища при отмяна на наказателно постановление, намира че искането за присъждането им ще следва да бъде оставено без разглеждане в настоящото производство. Същите могат да се търсят по реда на ЗОДОВ.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 във вр. с чл.222, ал.1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав

РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение от 13.03.2018г. по н.а.х.д.№11888/2017г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав, и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-003443/28.04.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. – [населено място], с което на [фирма], с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за извършено нарушение на чл. 153, ал. 2 КТ.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на [фирма], с ЕИК[ЕИК], да бъде осъдена Дирекция „Инспекция по труда“-С. да му заплати съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.